

đến thế. Nếu ông cho phép tôi khuyên nhủ thì tôi sẽ mong ông tránh xa.

— Bông hoa đã có chủ ?

— Không, nàng vẫn còn son giá. Nhưng chiếm được trái tim nàng khó lắm. Nhiều nhân vật trong chính phủ đã có cảm tình sâu đậm với nàng song đều thất bại, hoàn toàn thất bại. Chu-Ling không hề yêu ai.

— Nàng sẽ yêu tôi.

— Tôi can ông lần nữa. Dầu sao tôi trò chuyện với ông thế này đã là quá nhiều. Cấp trên có thể sẽ quở trách tôi.

— Quở trách là ít. Anh còn có thể ăn đòn nữa nếu cấp trên biết anh nhận của tôi 30 đô-la.

— Thôi, tôi xin trả lại ông.

— Trả lại vô ích, dầu sao anh cũng đã cắt vào túi, và tôi đã dứt khoát biểu anh. Tôi không nói với ai đâu mà anh sợ. Chớ ngạo, tôi còn cho anh thêm nữa.

— Ông muốn biết số phòng của Chu Ling ?

— Giỏi lắm. Phòng nàng số mấy ?

— Số 308, lầu 3.

— Đây này, cầm lấy 20 đô-la. Vị chi 5 chục. Tán hươu tán vượn trong 5 phút mà được 50 đô-la, anh quả là người tốt số.

— Cảm ơn ông. Ông cần gì, dầu khó khăn đến đâu tôi cũng xin giúp đỡ.

Tên bởi «ma cò» vái chàng một cái thật dài rồi bước lùi một quãng trước khi quay lưng lại, tiến lại cầu thang. Các quốc gia cộng sản thường tự hào tận diệt được lễ thói nô lệ, nhưng trên thực tế lễ thói này lại phát triển mạnh mẽ hơn ở nơi nào khác dưới thế lực của đồng tiền. Theo kinh nghiệm Văn Bình biết là có thể làm được nhiều việc với giá trị ghê gớm của ngoại tệ đô la tư bản. Chính vì kinh nghiệm này mà các phi công thám thính bay trên vùng trời sau bức màn sắt đều mang theo một cái túi riêng đựng tiền vàng, đồng hồ vàng và... đô-la Mỹ để mua chuộc dân chúng bản xứ trong trường hợp phải đáp xuống.

Văn Bình huýt sáo miệng bước vào phòng tắm. Nếu nhân viên Sigurimi theo dõi chàng bằng máy ghi âm họ sẽ không nghi ngờ vì họ luôn luôn cho rằng du khách tây phương, nhất là du khách Mỹ, thường mắc bệnh huýt sáo miệng điếm đàng.

Chàng cởi quần áo, đứng dưới hoa sen, những giọt nước lăn tăn đang rớt xuống vai chàng thì cửa phòng tắm mở ra. Kẻ đột nhập vô lễ này là Khorút, nhân viên KGB.

Hắn đơn dả :

— Chào anh Kevin. Chà, thân hình anh đẹp ghê ! Trách nào đàn bà con gái chẳng mê anh như mê thuốc phiện !

Văn Bình nhìn ra phòng ngoài :

— Tôi đã khóa cẩn thận, anh vào đây bằng cách nào ?

— Bằng chìa khóa.

— Anh coi chừng, họ biết được thì nguy.

— Thành thật cảm ơn anh. Khorút này đã nổi tiếng về đức tính chu đáo.

Văn Bình đưa ngón tay lên môi:

— Suyt. Yêu cầu anh giữ miệng.

Khorút cười ha hả:

— Chà... anh định lo giùm cả cho nhân viên KGB nữa hả ?

Văn Bình hốt hoảng:

— Nói nhỏ chứ. Có máy ghi âm trong phòng.

— Dĩ nhiên. Mọi khách sạn ở Tirana đều có máy ghi âm bí mật. Cũng như ở Mạc tư khoa vậy. Nhưng tôi đã có cách làm cho máy ghi âm của Sigurimi không thu, không phát được gì cả.

— Anh đã gỡ ống loa ghi âm ?

— Điên. Trừ phi là điên mới làm như vậy. Tắm xong, anh ra phòng ngoài kiểm soát lại xem. Mọi ống loa, mọi mối giầy đều còn nguyên.

— Các anh đã giải được nhân viên trong ban an ninh Sigurimi tại khách sạn ?

— Phải, anh bắt đầu khôn rồi đấy. Tôi đã ra lệnh cho họ rút phit ghi âm trước khi tôi đến.

— Các anh giỏi thật.

—Ồ, KGB giỏi hơn Sigurimi một trời một vực

Già dặn như CIA của anh mà còn phải học hỏi chúng tôi thì bọn Sigurimi chỉ là con nít mắng sửa đối với chúng tôi.

— Anh gặp tôi về chuyện gì ? Anh nói ngay đi kẻo bọn mật vụ đến tìm tôi thì hỏng bét.

Khorút nhìn đồng hồ tay:

— Đang còn chán thời giờ. Anh cứ tắm đi.

Văn Bình nhăn mặt:

— Tôi không thích tắm trước con mắt tò mò của người lạ.

—Ồ, chúng mình đều là đực rựa cả mà.

— Vì là đực rựa nên tôi không khoái. Nếu anh là đàn bà thì tôi sẽ tha thiết mời anh lại xát xà bông và lau khô cho tôi.

— Vậy tôi sẽ ngồi chờ anh bên ngoài.

— Tôi có bệnh tắm rãnh rang có khi cả giờ chưa xong.

— Không hề gì. Anh cứ tắm cho sạch. Con gái Trung Hoa rất ghét bọn đàn ông ở trần.

— Anh đừng vội hy vọng. Tôi mới gặp Chu-Ling một lần trên phi cơ chưa hề được trò chuyện với nàng. Đối với gái thanh lâu cũng phải hỏi han dữa dầy, hưởng hồ nàng là con nhà thế gia lệnh tộc.

— Dưới chế độ cộng sản không có thế gia lệnh tộc. Chỉ có đàn ông và đàn bà. Chúng tôi đã nghiên cứu kỹ. Anh rất hợp với Chu Ling. Nội đêm nay anh phải đến phòng nàng.

— Hừ... để bọn Sigurimi tống cổ vào khám à ?

— Tôi không tin. Dầu sao anh cũng đã tốn 50 đô-la. Với 5 đô-la anh có thể làm chuyện tẩy đình ở đây phưong chi 50 đô-la.

— Trời ơi ! Té ra tên bồi khách sạn là nhân viên chìm của các anh.

— Chúng tôi không có tiền để trả lương cho những kẻ ươn hèn như tên bồi. Sở dĩ tôi nghe được cuộc đối thoại tâm tình là do nhân viên Sigurimi ghi âm.

— Khờ quá tôi cứ đinh ninh là họ chỉ ghi âm trong phòng.

— Cứ đinh ninh một cách dai dột như vậy th chẳng mấy chốc mất mạng. Mai kia về nước, anh nên bỏ nghề này đi. Làm thư ký hãng buôn ít lương mà hơn.

— Tôi muốn bỏ nghề ngay từ Mạc tư khoa. Vì bị cưỡng ép nên tôi phải tiếp tục.

— Thôi, đừng giả vờ nữa. Trên thế giới đã có hàng vạn, hàng triệu đàn ông sẵn sàng lãnh án tử hình nếu được ngủ một đêm với giai nhân thom tho Chu Ling. Anh còn nhớ số phòng nàng không ? Số 308, lầu 3. Tối nay, phái đoàn bác học sẽ tới dự tiệc do chính phủ khoản đãi. Chừng nửa đêm họ mới về khách sạn. Ai nấy sẽ say bí tỉ, và anh sẽ tha hồ...

— Tại sao anh dám đoán chắc là toàn thể phái

đoàn Trung Hoa sẽ say bí tỉ ?

— Giản dị lắm. Vì tôi đã nằm trong tay thực đơn của bữa dạ tiệc. Họ sẽ ăn cả thấy 8 món, món nào cũng bằng thịt cừu, và được nấu theo lối Thổ Nhĩ Kỳ. Họ sẽ uống rượu Ý đại loại, thứ Barolo thật ngon nhưng nặng. Thịt cừu mà nhắm với rượu Ý thì tượng đá cũng say. Theo chương trình đã định, đúng 11 g 45 họ sẽ rời bàn tiệc. Hẳn anh đã biết là mọi cuộc tiếp tân ở các nước xã hội chủ nghĩa đều được tính giờ đảng hoàng, không thể mãn trước giờ hoặc sau giờ đã định. Từ bàn tiệc về đến khách sạn đúng 15 phút. Độ nửa giờ sau là họ ngủ say sưa.

— Tôi sẽ lên phòng Chu-Ling hồi 12 giờ rưỡi ?

— Phải. Đúng 12 giờ rưỡi. Chúng tôi sẽ bố trí cho tên cận vệ canh gác ở cầu thang đi chỗ khác khi anh lên phòng nàng. Anh sẽ làm cách nào để lưu lại với nàng đến gần sáng. Đến 5 giờ sáng, Giờ đó anh có thể xuống tầng dưới dễ dàng.

Văn Bình choàng khăn tắm vào người. Khorut mân mê cái bàn chải đánh răng :

— Ngày mai Chu Yao sẽ lên đường tới địa đềm bí mật. Anh phải chinh phục Chu-Ling cho kỳ được đêm nay.

— Tôi xin cố gắng tận tình. Tuy nhiên, tôi chỉ sợ nàng không bằng lòng. Vì thời giờ quá gấp rút. Nếu các anh cho tôi chuẩn bị đầy đủ thêm nữa, tôi

sẽ có nhiều hy vọng thành công.

— Chúng tôi đã chuẩn bị giùm anh. Bây giờ anh cứ thẳng bộ cánh thật đẹp, leo lên xe Nhà nước dạo chơi một vòng thành phố rồi đi bộ một lát cho đỡ gân cốt. Đúng 6 giờ chiều, anh hãy ra ngồi trên ghế đá công viên đối diện khách sạn.

— Để làm gì ?

— Anh sẽ biết sau.

— Trong công viên có hàng chục ghế đá, anh muốn tôi ngồi trên chiếc nào ?

— Chiếc nào cũng được.

— Tôi sẽ ngồi đến mấy giờ.

— Tùy theo tình thế. Tôi chưa thể cho anh biết rõ vì mọi việc có thể thay đổi vào phút chót. Mục đích của chúng tôi là tạo cơ hội cho anh gặp Chu-Ling và có thiện cảm sâu xa với anh.

Văn Bình đang lau khô hông giặt mình để rơi khăn tắm xuống nền phòng :

— Giờ ấy nàng sẽ ra công viên. và...

Khorút ngắt lời :

— Anh tò mò hơi nhiều. Tò mò là điều cấm kỵ đối với nhân viên KGB.

— Tôi không phải là nhân viên KGB.

— Song tương lai anh, tính mạng anh, hoàn toàn nằm trong tay KGB. Thôi, đến giờ tôi phải từ giã khách sạn rồi. Chúc anh may mắn.. Tuy tôi là thượng cấp trực tiếp của anh tôi lại muốn được

làm thuộc viên, với bất cứ giá nào. Anh hiểu tại sao không ? Tại vì Chu-Ling.. Chưa khi nào trên thế giới lại xảy ra tình trạng KGB, cơ quan điệp báo hùng hậu nhất hoàn vũ, huy động hàng trăm nhân viên từ Liên xô đến Aubani để bố trí cho một cô gái tuyệt đẹp của một quốc gia xã hội chủ nghĩa thù nghịch ngã vào lòng một gã đàn ông làm việc cho Tinh báo tư bản chủ nghĩa C.I.A. ... Anh là người có điểm phùê vô tiền khoáng hậu.

Văn Bình chưa kịp đáp Khorút đã xập mạnh cánh cửa, nện đế giày bước ra ngoài. Thái độ của hắn chứng tỏ một sự tự tin kiên cố, gầu như bất chấp thiên hạ.

Đã: điểm của đời sống phía sau bức màn sắt là sự im lặng. Nếu người tây phương có cái thú đóng cửa thật mạnh thì ngược lại người Nga lại chỉ đóng cửa rụt rè dường như tiếng động lớn làm cho thần kinh hệ của họ bị xúc động dữ dội. Đi ngoài đường, trèo thang gác, người Nga cũng rón ra rón rén. Vậy mà Khorút đập cửa kêu sầm và gõ giã-lộp cộp... Hắn nói đúng, mặt vụ Sigurimi nguy hiểm thật đấy, song chỉ nguy hiểm đối với ai kia, còn đối với KGB thì chỉ bằng muỗi tép.

— Nếu vậy, tại sao KGB lại lao tâm khổ trí đưa một điệp viên C.I.A. vào «vòng chiến» ở Aubani ?

Văn Bình mỉm cười một mình. Chẳng mỉm cười là để tự thưởng công, nhưng cũng để tỏ thái độ

với tên bồi quen thuộc vừa xô cửa. Vừa bước vào, hắn vừa ra hiệu cho chàng. Chàng vỗ vai hắn :

— Đừng sợ nữa. Máy ghi âm đã hỏng rồi.

Hắn lùi lại một bước :

— Tại sao ông biết ?

Văn Bình nói giọng thân mật :

— Đùa dai làm gì, anh bạn ! Thú thật quách đi cho rồi. Trong lúc chúng tôi trò chuyện, anh đứng ngoài canh phòng phải không ?

Hắn thở dài (tiếng thở dài còn ảo não hơn là tiếng thở dài của ông chồng già bị cô vợ trẻ cấm sừng với chú tài xế trong nhà) :

— Thưa phải.

— Đấy, anh em cả mà.. Khorút và Vélana có cùng ở trong khách sạn này không ?

— Khorút và Vélana là ai ?

— Khorút là thằng cha gày ốm, xanh xao vừa từ phòng tôi đi ra xong.

— À, em tưởng ai. Em không biết tên ông ta là gì. Em chỉ có bồn phạn đứng gác ở cầu thang.

— Anh hoạt động cho KGB lâu chưa ?

— Lâu rồi. Từ ngày Liên xô và cộng hòa Anbani chưa đoạn giao.

— Anh có biết tôi là ai không ?

— Không. Nhưng em đoán chắc ông cũng là nhân vật cao cấp. Ông yên tâm, sau khi biết rõ về ông, em sẽ cố gắng hơn nữa để giúp ông lên phòng

Chu.Ling đêm nay.

— Ô, từ giờ đến đêm còn nhiều thời giờ quá, tôi chịu đựng không nổi.

— Ông muốn giải quyết.. ?

— Phải.

— Ban ngày bất tiện.

— Vì bất tiện nên phải nhờ cậy đến anh. Và lại, chẳng có gì là khó khăn cả. Anh cứ gọi người đẹp tới và như hồi nãy anh lại tức trực bên ngoài chờ tôi.

— Vâng, em xin tuân theo lệnh ông. Nhưng có điều này hơi phiền phức cho em..

— Vấn đề tiền chứ gì ?

— Thưa ông, vâng. Tưởng ông là du khách Mỹ thật thụ em mới dám nhận tiền.

— 50 đô-la có là bao mà anh phải bán khoản. Anh cứ giữ lấy, tôi không báo cáo với cấp trên đâu. Nếu anh dễ thương, tôi còn cho thêm nữa.

— Ông muốn em gọi ai ?

— Có bé giữ tổng đài điện thoại.

— Khổ quá. Nàng đã hẹn trước với một trưởng phái đoàn thương mại từ Ba Lan tới.

— Bao giờ ?

— Trong vòng 10 phút nữa. Hiện ông trưởng phái đoàn đang chờ trong phòng.

— Anh phải đưa nàng tới đây. Nàng có quen anh chàng Ba Lan kia không ?